

Utrhačný dezinformační nepravidelník a CZ&SK klebetník, určený pisálkům, patlálkům a sympatizantům

Milé dámy, vážení pánové, vážené dámy, milí pánové, přátelé, přítelkyně a jiní podobní!
Než mě se znechucením smažete, tak alespoň přijměte úvodem můj srdečný pozdrav.
(Teď to můžete smazat.)

Vážení a milí přátelé,

i v letošním roce bude Impuls Hradec Králové pořádat Den otevřených ateliérů (Dny otevřených ateliérů). Dovolujeme si Vás pro to oslovit s výzvou pro zaslání elektronické přihlášky do letošního již 7. ročníku akce.

Na základě vašich podnětů a hlasování jsme se rozhodli organizovat akci po celý víkend, 15.-16. 6. 2019. A to především proto, abyste se mohli navštívit navzájem. I po naší loňské zkušenosti, není možné vydat se v jeden den do všech koutů obou krajů. Také je možné, že se každému bude hodit trochu jiný termín a čas. Proto v přihlášce naleznete více variant a sami si zvolíte, kdy budete mít otevřeno.

Pokud však máte naplánovanou vernisáž nebo víte i o jiné akci v pátek 14. 6. , můžeme ji také zařadit do programu.

Samotnou přihlášku naleznete na webových stránkách Impuls - <https://www.impulshk.cz/clanky-otevrena-vyzva-dny-otevrenych-atelieru-2019.html>

Vzhledem k následné koordinaci akce, zajištění propagace a dalších organizačních nezbytností, prosíme o její vyplnění a zaslání nejpozději do 15. března 2019.

Budeme velmi potěšeni, pokud se i v letošním roce akce zúčastníte.

S přátelským pozdravem

Martina Erbsová

ředitelka e-mail: reditelka@impulshk.cz

Impuls Hradec Králové
centrum podpory uměleckých aktivit
Tomkova 139
500 03 Hradec Králové
www.impulshk.cz

Zprostředkováváme zajímavou pozvánku pro malíře i jiné výtvarníky z východních Čech a přilehlých záhumenků. Máte možnost nabídnout návštěvníkům pohled do zákulisí Vaší tvorby a možná získat i nečekané zakázky.

Ono se to ještě nezdá, ale jaro se blíží (!).

Na rozloučenou se zimou pár zimních obrázků našich kolegů.

Michaela BEDNÁŘOVÁ - Firthy

Milan ČIHÁK - Sodom

Emil HORSKÝ - Emo/Doktor

Ivana DANHOFFEROVÁ

Čas nelze zastavit, vzpomínky lze zachovat.

Moje povídání o hledání předků vyvolalo mezi vámi docela zajímavý ohlas. Dovolím si proto ještě navázat nějakými zkušenostmi, a to nejen svými, ale i jiných lidí, se kterými jsem měl během času to potěšení se o všem tom pobavit nebo, jako zde, e-mailovat. Možná vás to k něčemu popíchne a inspiruje.

Možná se v hledání předků moc daleko z různých důvodů nedostanete (matriky se nedochovaly, požáry nebyly zase tak vzácné, můžete mít židovské předky, těch se týkaly v podstatě až matriky občanské, nikoliv církevní, předek pocházel z „ciziny“ – pátrat někde v Haliči nebo v Uhrách je vskutku problém, hodně matrik německých z bývalých Sudet buď odvezli při odsunu naši bývalí spoluobčané nebo je zničily rabovací gardy RG,...).

Pak si tedy uvědomte, že čas rychle kvapí a už zakrátko i vy budete vzdálenými předky. A snažte se tedy pro své potomky zachytit jednak vlastní vzpomínky a jednak popis současnosti. Buďte ujištěni, že to, co jim budou ládovat do hlav v budoucích školách v dějepisu, bude úplně o něčem jiném. Měl jsem tu čest poznat pokračovatele dávných

českých písmáků. V intervalech třeba nepravidelných, ale alespoň občas zapisují například maloobchodní ceny běžného zboží a potravin, náladu mezi lidmi, někteří zapisují i počasí nebo alespoň jeho extrémy. (Kdysi jsem ve starém kalendáři po dědečkovi našel i zápisy, že v listopadu našel padesát hříbků a donesl je na trh, kdy se otelila kráva a podobné věci (škoda, že jsem ty zápisky neuchoval – bylo s tehdy asi 10 let, přesto škoda).

Zapište vzpomínky svých rodičů nebo prarodičů (a také vzpomínky na ně), případně rodinné legendy a pověsti (kterak dědeček ještě sedmdesáti letech ujel na koni 30 km). Je smutné poslouchat lidi, kteří říkají „Měli jsme kdysi zápisky našeho strýčka, který dělal u Bati, byl až v Malajsii a psal si deník. Ale pak se to vyhodilo.“

A smutné je, když mi někdo vypráví, že jeho dědeček také sepsal rodokmen a vzpomínky, a když se ptám, kdo

v tom pokračuje, tak narážím na udivený obličej („Proč? My bychom to neuměli.“ – Já často zapomínám, že většina Čechů jsou lidé negramotní, písma neznají, kteří základní školu nikdy nenavštěvovali, a ještě k tomu jsou bezmezně líní). Protože vy jste gramotní a písma znáte, zapište si i jména současných spolupracovníků. Za dvacet let se budete divit, kolik se jich z paměti vytratilo. Nezapomeňte na historky z pracoviště, rodiny ze sportovního oddílu. A hlavně to neodkládejte, lidská paměť je zrádná mrcha. Měl jsem svoje autentické zápisky s čundrů v mládí nebo z horkého týdne po 21. 8. 1968. Jak se to při sepisování paměti hodilo!

Napsali jste mi někteří, že máte doma speciální šuplík, kufřík, krabici, kde schováváte staré fotky a dokumenty, a čas od času se jimi probíráte, případně se nad nimi bavíte s blízkými a příbuznými. To už je po

kantorsku řečeno „chvalitebné“. Už tomu chybí jen maličkost. Uvědomte si, že staré fotografie stárnou – žloutnou, pak se objeví nevzhledné skvrny, světlo z podstaty chemické nesnášejí. Staré dokumenty rovněž žloutnou, křehnou, trhají se na okrajích (což může působit i esteticky) a drolí se v ohybech a přeloženích, kde tyto vady mohou vést ke ztrátě čitelnosti textu. Nepatrné zbytky chemikálií, použitých při výrobě papíru v kombinaci s naším ovzduším, představují zákeřnou ničivou směs, světlo vše urychluje. Řešení je jednoduché – skenery a kopírky jsou dnes skoro v každé rodině nebo u blízkých známých. Barevná laserová tiskárna také už dávno není žádným nedostupným luxusem. Všechny staré dokumenty a fotky oskenujte, okopírujte a vytiskněte – třeba i s tou žloutnoucí patinou. Originály dobře uskladněte (například v archivních krabicích, 1 ks za cca 30Kč, vejde se tam toho hodně) a už je zbytečně nevybalujte.

Vytištěné stránky doplňte doprovodným textem, proložte je vzpomínkami, přidejte rodopisného „pavouka“, stáhněte k nim orientační mapky (z různých turistických map na internetu – např. cykloserver.cz - se mi to zdá nejšikovnější), zkuste se podívat do katastru nemovitostí a když zjistíte, že některé stavení je dosud v držení vašich příbuzných, stáhněte i tu stránku a vytiskněte. I fotka vašeho dnešního obydlí už bude zítra narůstající historií.

Při tisku si nechte na levé straně v místě očekávané vazby okraj asi 3 cm (při oboustranném tisku na to pamatujte při nastavení stránek Wordu.) Všechno to přehledně uspořádejte, přiložte titulní list a odnese ke knihaři, ať to co možná nejkrásněji sváže (já to dávám vázat do tmavohnědé koženky) a opatří desky nátiskem vhodného titulu. Budete mít v ruce něco mimořádně hodnotného, v čem lze dobře listovat, hledat, co můžete bez obav ukazovat známým, příbuzným, darovat potomkům ke svatbě, a závist lidí kolem vás nebude brát konce (ideální způsob, jak je naštvat).

Pamatujete, emeritní pionýři? Tohle se v padesátých letech našivalo na pionýrský kroj po odpracování 10 hodin v akci Z.

Asi vás už přitom konání napadne, že byste měli prohledat půdu, vyštouřit, jestli někde nejsou po rodičích a prarodičích stará vysvědčení, staré vkladní knížky, protektorátní i pozdější občanské průkazy, pracovní knížky, osvědčení o československém státním občanství, smlouvy a pracovní posudky, sešity a žákovské knížky třeba i vašich kdysi malých dětí (a okopírovat alespoň malé ukázky, to bude hlaholu!), diplomy, čestná uznání, členské průkazy od NSDAP po KSČ, fotky z rekonstrukcí domu, vaše obrazy nebo výtvarná díla..... Nakonec možná vydáte 2 díly a budete se právem pýchat nadýmat..

Je to zajímavý koníček a dokonce psychologové podobné věci doporučují. Je to zajímavá a užitečná psychoterapie, člověk si uvědomuje, že nežije sám, nadarmo a zbytečně. Čas nezastavíme, ale můžeme ho alespoň zachytit. Pro radost sobě, lidem okolo i budoucím generacím. Skončit jenom jako jméno na zapomenutém náhrobním kameni a hrstka pochybného popela pod ním by bylo přece jenom dost smutné. (Nebylo by divu v případě, že vaši rodiče a prarodiče byli lidé hnusní a odporní, malé děti požírající, nic jiného než zapomenutí si nezasluhující).

Heslo doudlebského rodu Bubnů-Litic zní „Předky ctíce, sebe ctíme“. Myslím, že alespoň ty z vás, kteří jste gramotní, to donutí k zamyšlení. Kéž je vaše snaha korunována úspěchem a radost z něho co největší.

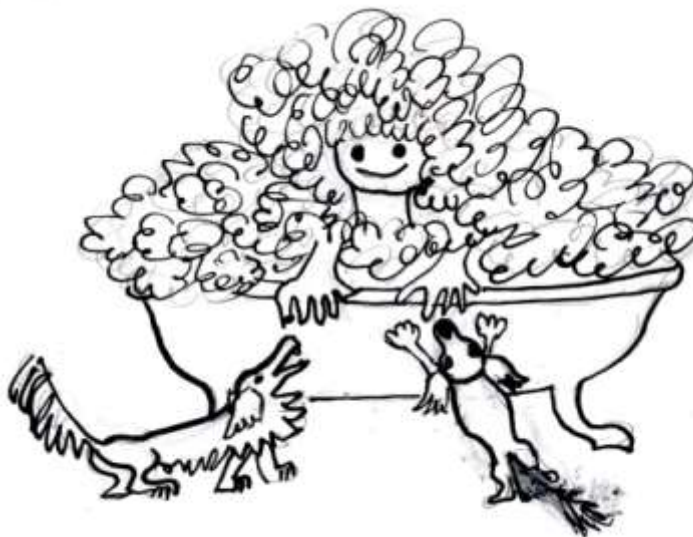
O radostech se psy pokračuje povídání z „pera“ SUN

Kapitola 2.

Konečně po nemoci

Po nemoci jsem konečně mohla jít na nákup, nakonec doma jsem už neměla ani chleba. Počítala jsem tak hodinu a chlapáci museli poprvé zůstat doma sami. Oblékla jsem se a Ivřinkovi se moc líbily tkaničky v botách. Dceři jsem dala do ruky klíče od bytu, nákupní tašku a začala od vchodových dveří bytu odnášet jezevčíky do pokoje. Když jsem odnesla šestnáctého tygřího jezevčíka a mohla jsem zavřít dveře, v obchodě už zavírali.

Po dobu mého marodění jsem se jen oplachovala, takové to smývání prachu a potu žínkou. Dnes jsem se rozhodla pro vanu plnou bublinek. Nejdřív šlo všechno normálně, jezevčíci jen číhali. Jakmile jsem však vlezla do vany, okamžitě mi ukradli koupelnový kobereček a odvěkli si ho do pokoje. Já myslela jen na to, jak mi po mokřích dlažkách ujedou nohy a já si vyrazím posledních pár zubů. Pak mě pánové přišli zkontrolovat, a to zrovna ve chvíli, kdy jsem si na vlasy nalila šampon a i hlavu jsem zahalila do bublinek. Jezevčíci pojali podezření, že vlastně tuhle osobu neznají, a protože jsou hlídací, začali na mě vztekle štěkat, nebyli k zastavení. Když jsem na ně promluvila, začali řvát ještě víc. V zájmu klidu v činžovním domě jsem se tedy opláchlá, opatrně vylezla ven a bylo po bublinkové relaxaci. Voda ze mne stékala na dlaždice a tvořila kaluže. Držela jsem se všeho možného, nahá a mokrá jsem prošla chodbou do pokoje, ukradla si zpět kobereček a klouzavě se vydala zpět do koupelny za zvuků štěkotu rozzuřené smečky, která rafala po mých nohách. Utřela jsem se a oblékla noční košili. Štěkající a pod nohy se pletoucí ochranka mě doprovázela k zrcadlu a řvát přestala teprve ve chvíli, kdy jsem pročesala vlasový drn. Zřejmě mě poznali.

A co vy? Pochlubte se, jak s vámi doma „cvičí“ mazlíčkové od psů, přes kočky až po kraju.

Nežeň se synečku, nežeň....

Když jsem přišel z práce domů
přišla na mě dřímota
otevřel jsem láhev rumu
pustil písně od Gotta
venku byla pěkná kosa
měl jsem červenýho nosa
tak jsem vlezl pod peřinu
myslel přitom na rodinu

jenže moje milá žena
nebyla moc unešena
z toho mého lenošení
bylo pěkné pozdvižení
venku si to chumelí
ty se válíš v posteli
děti pláčou ve školce
doma lítaj paťolce

nežeň se synečku, nežeň
jenom si cérečku sežeň
pak si s ní vlez pod peřinu
a nemyslí na rodinu
tak se budeš přímo mít
nebude tě nikdo bít....

ženský, to je plémě hadí
než nás čapne, tak nás hladí
ale když jim něco schází,
zuří a kastroly hází
nikdo se jim nezavděčí
smějou se a hned zas brečí
vodí si nás za fusekli
jen, abychom trochu změkli
šáhli hlouběj do portmonky
aby měly na silonky...
přitom já chci jen tak málo
včera se mi o tom zdálo
splň mi jednou ten psí sen,
dej mi nažrat, pusť mě ven...

nežeň se synečku, nežeň
jenom si cérečku sežeň
pak si s ní vlez pod peřinu
a nemyslí na rodinu
tak se budeš přímo mít
nebude tě nikdo bít....
Užívej si s kamarády
ať tě mají ženský rády
zajdi s nimi na pivečko
na rum, whisky, na vínečko
pak si dejte ještě sklenku
kdoví, co vás čeká venku....

Někdy se sejde náhlá
potřeba, příležitost a
nečekaná inspirace.

A pak vznikne třeba
to, co nabízí EGO:

Byla jedna krásná víla
a ta byla celá bílá.
Měla bílé střevisky,
bílé stíny nad víčky.
Bílá měla auto dům,
pila jenom bílý rum.
Bílé nehty, bílé šaty,
jen prstýnek měla zlatý.
Bílý závoj, jak se sluší,
černou měla svoji duši

Černou duši holka měla
a na nic víc nemyslela.
Než jak svede chlapíka,
co jí stále uniká.
Víla s hřívou havraní
maníka fest uhání.
Tajné zbraně na něj tasí,
lepší si umělé řasy.
Doma pláčou dětičky,
vztahují své ručičky.
Táto, tvoje víla bílá
svého muže hodně bila.
Tloukla ho jak žito,
bylo ho všem líto

Budeš se dost blbě mít,
až tě taky začne bít.
A až se tě nabaží,
skončíš někde v garáži

Rozmysli si fotříčku,
než jí dáš svou ručičku.
My už tě dom nepustíme
a sotva ti odpustíme.
I to co je bíle jeví,
černé může klidně být.
Vyhni se své bílé víle
pak se budeš dobře mít

Ref.

Bílá, to je má víla
Má černou duši
Která jí sluší
Mé srdce já sá
I když je drásá

Je to má víla
Je krásně bílá
Má černou duši
A ta jí sluší...

VÍLA

Trocha zcela falešných nekorektních **fake-news**. Podobnost s jakýmkoliv žijícím tvorem je zcela náhodná.

Protože nám politici a novináři soustavně lžou, případně zamlčují pravdu, případně demonstrují svoji nevzdělanost, oživil jsem konečně [Glosář](#) na mých stránkách, určený k boji s blbostí, kde máte možnost připojit i své komentáře.

PATLA.../SEJF – samizdatový plátek určený k informačnímu obtěžování přátel malířů, patlálků, spisovatelů a pisálků. Obtěžování se lze zbavit hláškou na adrese cmuchalek@centrum.cz, hlášky obzvláště **pikantní jsou vítány a budou zveřejněny**. Vychází pravidelně nepravidelně, bez souhlasu státních byrokratů, je jim **(píp)** po tom, co si tu píšeme. Starší čísla jsou zde:

